

ραλύπει
πτε τῷ πέλο
καὶ μάνιν
ἐπὶ τὴν πέτρ
ς ἀμαρτίας;

ἀγρυπνίαν,
ἀπαλλάττη
ν οὐ θέλει,

τὴν προθυμ
ἐν πᾶσι.

εἰ φιλεῖσθα
υτοπυρσφό
πασιν ἡδίστ
ῇ σῇ καρδί
υφίων γνῶ
ῖλαττέ με,

ῶν σου φέρ
ης θεῖαν χά
ρηματίζου
μὸς τὸ σῶμ
ς σωτηρίου
θλύσει φλό
ησία

ν παντοίων

ποπλύνῃ,

ῇ συνάψῃ.

σας νῆψιν,

λῇ κρηπίδα

ῶν εἰρήνῃ,

τρικυμίας.

ετιοῦ τοῦ

).

ς:

ο ν ἄ χ ο
Αθῆναι 198

ρ ί ο υ : Δ

πραχῶν ἄλ

Κολλυθα

ν χειρογρ

ται δρχ. 2

ωλοῦνται

. Ἀθηνᾶς

καὶ ΑΓΙ

ῖναι (Τηλ

δ ὠ ρ η τ :

αιρετική.

ῆλ. 32.16

Ἔργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τοῦ τυχόν
ἀνέκδοτου καὶνοτομοῦ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία ἔκδοσις

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Α'

Ὁκτώβριος 1993

Ἀρ. Φύλλου 1
(39)

« Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΚΑΙ Η «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ »

Καθημερινῶς, δυστυχῶς, αἱ πτώσεις σὲ θέματα πίστεως, τηρήσεως Ἱερῶν Κανόνων καὶ Λειτουργικῆς εὐταξίας πληθαίνουν στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία. Τὸ πλέον πρόσφατον ἐξ αὐτῶν, ἡ κατὰπτυστος προδοτικὴ συμφωνία τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1990 ἐν Σαμπεζῦ τῆς Γενεύης μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μονοφυσιτῶν αἰρετικῶν, ἢ ἄλλως Ἀντιχαλκηδονίων λεγομένων. Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀντεπροσώπευσαν: ὁ ἐπίσκοπος Νικοπόλεως Μελέτιος Καλαμαράς καὶ ὁ πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Ρωμανίδης, ἀμφότεροι πολλὰ περὶ Ὁρθοδοξίας συγγράψαντες, οὐδὲν ὅμως περὶ Αὐτῆς πράξαντες, καθόσον: «οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ θασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει».

Εὐτυχῶς τὴν ἀνωτέρω προδοτικὴν ἐνέργειαν τῶν ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἤλεγξε λίαν ἐπιτυχῶς ὁ ἐπίσκοπος Πενταπόλεως τοῦ πατρίου ἑορτολογίου κ. Καλλιόπιος μὲ τρία συνεχῆ ἔντυπα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖο μὲ τίτλον: Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσῖτες, Ἀθῆναι 1991 σσ. 80 ἀποτελεῖ ἀποστοματικὴν ἀπάντησιν στὸν Μητροπολίτη Μελέτιο Καλαμαρά, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε ὀχι μόνον νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑβρίσῃ καπηλικῶς τοὺς ἐλέγξαντας αὐτόν!

Σκοπὸς ὅμως τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν εἶναι νὰ ἀναλύσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀνωτέρω ἐργασίας τοῦ κ. Καλλιόπιου, τὴν ὁποῖαν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι πρέπει νὰ ἀποκτήσουν (Δ/σις συγγραφῆς: Γαλαξειδίου 14, 185 43 Πειραιᾶ, τηλ.: 4906.088), ἀλλὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀγνωστὴν στοὺς πολλοὺς μελέτη τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης π. Θεοδώρου Ζήση: «Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ ἡ Ὁρθοδοξία τῶν Ἀντιχαλκηδονίων». (Γρηγόριος Παλαμάς, Ὁκτ. 92, σσ. 1133-1144). Πράττομε τοῦτο μετὰ χαρᾶς, διότι στὶς ἡμέρας μας ἀποτελεῖ φανερὸ μὲν οὐκ ἀκαδημαϊκὸς διδάσκαλος νὰ ὀρθοτομῇ τὸν λόγον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ τὸν ὁμολογῇ παρρησίᾳ...

Ὅπως καὶ ἐκ τοῦ τίτλου φαίνεται καὶ μόνον μετὰ τὰς συγγραφὰς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ οἱ Μονοφυσῖτες ἀποδεικνύονται αἰρετικοί! Ἀντιθέτως «ὁ διάλογος στὸ ἐπίπεδο τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ τὸν διεξάγει», γράφει ὁ

π. Θεόδωρος, «ἔχει καταλήξει σὲ συμφωνία, ἀπὸ τὴν ὁποία προκύπτει ὅτι διήθεν δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε στὴν πίστη, ὅτι οἱ θεωρούμενες μέχρι τώρα διαφορὰς ὀφειλόταν σὲ παρανόηση καὶ παρεξήγησιν τῆς θεολογικῆς ὀρολογίας, ποὺ τὴν κατάλαβαν τώρα καλύτερα οἱ εἰδικοί θεολόγοι ἐπιστήμονες ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας, καὶ ὅτι ἡ ἀρχικὴ ἀπόσχισις τῶν Ἀντιχαλκηδονίων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὀφειλόταν σὲ θεολογικοὺς ἀλλὰ σὲ πολιτικοὺς λόγους».

«Υπῆρχαν μάλιστα καὶ πρόσωπα, μέλη τοῦ διαλόγου καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ πίστευαν ὅτι ἡ «Ὁρθοδοξία» τῶν Ἀντιχαλκηδονίων εἶναι ἀναμφίβολος καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφισβήτησεως, περιτετεύει ἐπομένως καὶ ὁ θεολογικὸς διάλογος, ποὺ θὰ περιπλέξει περισσότερο τὰ πράγματα. Συνιστοῦσαν γι' αὐτὸ καὶ ἐπρότειναν νὰ προχωρήσουν οἱ ἐκκλησίαι σὲ ἀπλὴ διακήρυξη τῆς ἐνώσεως, γιατί οἱ δεκαπέντε αἰῶνες χωρισμοῦ ἦσαν ἀδικαιολόγητοι, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ σκεπτικὸ αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία θρῖσκόταν ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰῶνες σὲ πλάνη, καὶ ἔκαναν λάθος οἱ ἑκατοντάδες τῶν μεγάλων καὶ ἐπιφανῶν καὶ σοφῶν καὶ φωτισμένων ἁγίων Πατέρων ποὺ ἀγωνίσθησαν καὶ ἔγραψαν ἐναντίον τῶν Μονοφυσιτῶν, Ἰακωβιτῶν, Ἀκεφάλων, Σεθριανῶν κ.λ.π., ἀλλὰ καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀπλῶν ἀλλὰ φωτισμένων ἁγίων γερόντων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως φανερῶνουν πάμπολλες διηγήσεις στὰ Γεροντικά, οὔτε νὰ συνομιλήσουν δεχόταν μετ' Ἀντιχαλκηδονίους, μέχρις ὅτου ἀποκηρύξουν τὴν αἵρεση καὶ ἀναγνωρίσουν τίς ἀποφάσεις τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου (σ. 1133).

... Καρπὸς πάντως αὐτοῦ τοῦ καλλιεργηθέντος θεολογικοῦ σχετικισμοῦ καὶ συγκρητισμοῦ, ἦταν καὶ ἡ ὠραιοποιημένη εἰκόνα γιὰ τίς διαφορὰς μας μετὰ τοὺς Μονοφυσῖτας, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀνομάζονται πλέον ἔτσι, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν Ἀντιχαλκηδόνιοι, κατόπιν Προχαλκηδόνιοι ἢ Ἀρχαῖοι Ἀνατολικοί, τώρα δὲ καὶ Ὁρθόδοξοι, ἀφοῦ γκρεμίσσαμε, τὰ ὅρια καὶ τὰ σύνορα, παρὰ τὴν σύστασιν «μὴ μεταίρειν ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν», καὶ ἐπιτρέψαμε στοὺς ἐπὶ δεκαπέντε αἰῶνας στὴ συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικοὺς Μονοφυσῖτας, χωρὶς ἐπιστροφή καὶ μετάνοια, νὰ γίνουν συγκληρονόμοι

της Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ὀνομάζονται ἀπὸ μᾶς τοὺς ἰδίους Ὁρθόδοξοι! Εἶναι πράγματι ἐκπληκτικὴ ἡ θεολογικὴ σύγχυση καὶ ἀνάμειξη, τὸ γκρέμισμα ὅλων τῶν ὁρίων». (σ. 1134).

Καὶ συνεχίζει μετὰ παρρησίας ὁ Καθηγητὴς κ. Ζήσης: «Τὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεωροῦμε οἱ Ὁρθόδοξοι ὡς ἀλάθητες, διότι ἐλήφθησαν τῇ ἐπιστάσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ἀπὸ τὴν συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ὅλων τῶν αἰώνων. Μὲ ἐρμηνεῖς λοιπὸν καὶ θεολογικὲς σοφιστεῖες θὰ προσβάλλουμε τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ θὰ προκαλέσουμε σχίσμα στὴν διαχρονικὴ ἐνότητα καὶ καθολικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλοντες στοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος νὰ πιστεύουν διαφορετικὰ γιὰ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους τῶν προηγούμενων γενεῶν, ὅταν μάλιστα ἐκείνη τὴν πίστη τὴν κατοχύρωσαν καὶ τὴν ἐδίδαξαν φωτισμένα καὶ ἅγια πρόσωπα; Δὲν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα ἡ θεολογία, γιὰ νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ παίξει καὶ νὰ διαπραγματεύεται μὲ στόχο νὰ δημιουργεῖ προσωπικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις. Ἄν γκρεμίσεις κάτι, γκρεμίζεται ὅλο τὸ οἰκοδόμημα. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τὸ ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ αὐτό, γι' αὐτὸ καὶ ὡς μόνη ὁδὸ καὶ μέθοδος ἐνώσεως τῶν αἰρετικῶν ὑποδεικνύουν τὴν ἀποκήρυξη τῆς αἵρέσεως καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας. Ἐμεῖς τώρα ἀποκλείσαμε ἐκ τῶν προτέρων αὐτὴν τὴν μέθοδο, ἀφοῦ τοὺς ἀναγνωρίσαμε ἤδη ὡς Ὁρθοδόξους καὶ τοὺς ἐβάλαμε μέσα στὴν αὐλὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀλαθῆτως καὶ θεοπνευστως τοὺς ἐξέβαλαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μὲ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων». (σ. 1136).

Συνεχίζων ὁ π. Θεόδωρος τονίζει ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι Μονοφυσῖται κατὰ τὸν σαφῆ χαρακτηρισμὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Παρὰ ταῦτα «ἔχουν γραφῇ καὶ λεχθῇ τόσα πολλὰ περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι μονοφυσῖται στὴν σύγχρονη θεολογικὴ οἰκουμενιστικὴ βιβλιογραφία, ὥστε ὅλοι δισταζομε νὰ χρησιμοποιήσουμε αὐτὸν τὸν ὅρο ποὺ τείνει νὰ ἐξαλειφθῇ. Καὶ ἐρχόμαστε στὴν περιλήπτη ἔκφραση: «οἱ προφάσει τοῦ ἐν Χαλκηδόνι συντάγματος τοῦ τόπου ἀποσχίσαντες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας... τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι ὑπάρχοντες». Στὸ πρῶτο τμῆμα τῆς φράσεως λέγεται σαφῶς ὅτι πρόκειται περὶ σχισματικῶν ποὺ δὲν ἀνήκουν στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν «τοῦ τόπου ἀποσχίσαντες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Εἶναι λοιπὸν ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ αἰτία τῆς ἀποσχίσεώς τους ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι ὁ δογματικὸς ὅρος, τὸ σύνταγμα τῆς Χαλκηδόνος, καὶ ὅχι οἱ ποικίλοι ἱστορικοὶ καὶ πολιτιστικοὶ λόγοι ποὺ ψάχνουν νὰ βροῦν οἱ σύγχρονοι θεολόγοι καὶ ἱστορικοὶ, ἀκολουθοῦντες μέθοδο μὴ θεολογικὴ, παντελῶς ξένη πρὸς τὴν πατερικὴ μέθοδο καὶ τὴν αὐτοσυνειδησίαν τῆς Ἐκκλησίας. «Προφάσει τοῦ ἐν Χαλκηδόνι συντάγματος». Ἡ χρῆσις τοῦ προφάσει ἐκ μέρους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐπιβαρύνει τὴν θέση τῶν Ἀντιχαλκη-

δονίων καὶ ἐνισχύει τὴν αὐθεντία καὶ τὸ κύρος τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκ. Συνόδου. Μὲ ἄλλα λόγια θέλει νὰ πεῖ ὅτι ἡ πίστις τῆς Χαλκηδόνος εἶναι σαφεστάτη καὶ κρυστάλλινη καὶ δὲν χρειάζεται ἐρμηνεῖς καὶ ἐξηγήσεις, ὅπως κάνομε σήμερα στὸ διάλογο ἡ ἀπόρριψή τῆς εἶναι πρόφασις γιὰ νὰ προχωρήσουν στὸ σχίσμα καὶ στὴ διαίρεση, ὅπου τοὺς ὁδηγεῖ ἡ διαφορετικὴ πρὸς τὸν ὅρο τῆς Χαλκηδόνος πίστις τους.

» Ποιὸ εἶναι τὸ νόημα τότε τοῦ δευτέρου μέρους τῆς φράσεως: «τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι ὑπάρχοντες», ποὺ προκαλεῖ σύγχυση; Ἀπλούστατα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἀντιπαρθέτει στὸ μεγάλο θεολογικὸ ὄλισθημα τῆς ἀπορρίψεως τῆς Χαλκηδόνος, ποὺ θέτει τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους αὐτομάτως ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐκ μέρους τους διατήρησις στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ στὰ λοιπὰ τῆς πίστεως, διδασκαλιῶν, λειτουργικῶν ἐθῶν καὶ ἐθίμων, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα εἶναι ὀρθόδοξοι, συμφωνοῦν δηλαδὴ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἡ ἐνότης προϋποθέτει ἐνότητα στὴν πίστιν, στὴν λατρεία καὶ στὴν διοίκηση, ἰδιαίτερα μάλιστα στὰ θέματα πίστεως ἡ ἐνότης ἐξικνεῖται μέχρι καὶ τῶν μικρῶν, διότι λόγῳ τῆς συνοχῆς καὶ ἀλληλουχίας καὶ τοῦ ἐσωτάτου δεσμοῦ τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως «ὁ καὶ μικρὸν λυμαινόμενος τὸ πᾶν λυμαίνεται». Καὶ ἀσφαλῶς τὸ δόγμα τῆς Χαλκηδόνος περὶ τῆς ὑποστατικῆς τῶν δύο φύσεων ἐνώσεως ἐν τῷ ἐνὶ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ θεμελιακὴ δογματικὴ διδασκαλία, ἡ ἀπόρριψις τῆς ὁποίας συνιστᾷ ἐμφανῆ αἵρεση, ἔστω κι' ἂν οἱ ἀπορρίπτοντες ὡς πρὸς «τὰ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι εἰσιν». Αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ποὺ προσεπιθεβαίνονται καὶ ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ παραθέματος καὶ ὅπῃ ἄλλες του θέσεις. (σ. 1140).

Ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἔργου του περὶ αἱρέσεων ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀναφέρει τοὺς ἀρχηγούς τῶν Μονοφυσιτῶν: Διόσκορον, Ἰάκωβον, Θεοδόσιον, Σευήρον, τονίζων ὅτι ὅλοι τοὺς ἦσαν «σκαῖοι καὶ ματαιόφρονες», «τὸ τῆς κοινῆς ἀρνοῦμενοι σωτηρίας μυστήριον», καὶ ὅτι ὅλα ὅσα ἔγραψε τὸ ἔκανε πρὸς ἔλεγχον «τῆς ἀθεοῦ αὐτῶν καὶ παμμιαρᾶς αἱρέσεως».

Σχολιάζων σχετικῶς ὁ καθηγητὴς Ζήσης σημειώνει: «Μεταφερόμενα αὐτὰ στὴν σύγχρονη θεολογικὴ πραγματικότητα σημαίνουν τὰ ἑξῆς: Δὲν ἀμφισβᾷ ὁ ἅγιος Ἰωάννης γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς καταδίκης τοῦ Διεσκούρου, ποὺ τὸν ἀθωώνουν πλέον καὶ πολλοὶ Ὁρθόδοξοι, διότι συνηγόρησεν ἐν συνόδῳ στὴν αἵρεση τοῦ Εὐτυχοῦς. Τὸ «οὐ διὰ πίστιν καθ' ἡρῆθ' Διόσκορος» ποὺ εἶπεν ὁ πατριάρχης Ἀνατόλιος καὶ ποὺ ἔγινε στὸν διάλογο σύνθημα, ὅπως καὶ τό: «τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι ὑπάρχοντες», δὲν σημαίνει ὅτι ἀνεγνωρίσθη ἡ Ὁρθοδοξία του, ἀλλὰ ἀπλῶς, ἐπειδὴ, κληθεὶς νὰ ἔλθῃ στὴν σύνοδο, δὲν ἦλθε, καθιερέθη γιὰ τὸ κανονικὸ του αὐτὸ παράπτωμα καὶ «οὐ διὰ πίστιν...». Ἄν ἐρχόταν ὁμως θὰ καθιερεῖτο διὰ πίστιν, διότι ἦτο αἰρετικὸς». (σ. 1141).

«Ο χωρισμός και η διαίρεση και η απόσχιση από την Έκκλησία κατά τον άγιο Ίωάννη τον Δαμασκηνό σημαίνει στέρηση της δυνατότητας σωτηρίας. Οι Άντιχάλκηδόνιοι με την διδασκαλία τους άρνούονται «τό της κοινής σωτηρίας μυστήριο». Οι παρασυρθέντες και παρασυρόμενοι στην αίρεσή τους, όπως και σε κάθε αίρεση, απόλλονται, χάνουν την σωτηρία, οδηγούνται στην άπώλεια. Και ενώ όλοι δεχόμαστε και διδάσκει ότι πυρήνας και στόχος της δογματικής διδασκαλίας και των αγώνων των αγίων και των Πατέρων δεν ήταν οι φιλολογικές και έρμηνευτικές διαμάχες και οι έννοιολογικές διασαφήσεις, αλλά η εξασφάλιση της δυνατότητας σωτηρίας που την καταστρέφουν οι αίρεσεις, και γι' αυτό γίνεται όλος ο αγώνας, όχι για την νίκη αυτής ή της άλλης γνώμης, αλλά για να μπορούν οι άνθρωποι να σώζονται, στους σημερινούς θεολογικούς διαλόγους τείνει να κυριαρχήσει ή θέση ότι όλοι αποτελούμε εκκλησίες και όλοι σώζονται μέσα σ' αυτές τις εκκλησίες» είμαστε αδελφές εκκλησίες ή οικογένειες εκκλησιών που δεν έχουμε μεγάλες διαφορές στην πίστη, απλώς δεν συνεννοούμαστε στην όρολογία και έρμηνεύουμε διαφορετικά μερικά πράγματα... Καμμία έπιπτωση δεν έχουν αυτά, ούτε είχαν μέχρι σήμερα στη σωτηρία, και έκαναν λάθος οι άγιοι Πατέρες και ο άγιος

Ίωάννης ο Δαμασκηνός που βλέπουν τους Άντιχάλκηδόνιους να χάνονται στην αίρεση, έξω από την Έκκλησία, και προσπαθούν όχι να τους κολακεύσουν αλλά να τους επιστρέψουν στην αύλη της Έκκλησίας. Οι διεξάγοντες τον διάλογο σήμερα αντιθέτως γράφουν: «Κατενοήσαμεν τώρα σαφώς ότι άμφοτεροι αι οικογένεια διετήρησαν πάντοτε πιστώς την αυτήν αυθεντικήν Όρθόδοξον Χριστολογικήν πίστιν και την αδιάκοπον συνέχειαν της άποστολικής παραδόσεως, καίτοι έχρησιμοποίησαν χριστολογικούς όρους κατά διάφορον τρόπον»!! (σ. 1144).

Πιστεύουμε ότι ο π. Θεόδωρος εξέθεσε τα πράγματα σαφώς και απέδειξε ικανώς την γενομένην προδοσίαν πίστεως υπό των οικουμενιστών Όρθόδοξων εις τό Σαμπεζύ της Έλβετίας τον Σεπτέμβριον του 1990. Τί έχουν να παρατηρήσουν οι αντιπρόσωποι της Έκκλησίας της Ελλάδος στις θέσεις του κ. Καθηγητού; Μήπως και αυτός είναι «κρυπτοπαλαιολογολογίτης» και άπηρεϊ τις ιδέες τους; Δυστυχώς όταν λείπει ή ταπείνωσις και ο σεβασμός προς την ιεράν Παράδοσιν και νομίζουμε, ότι διά του όρθολογισμού και των ικανότητων μας διακονούμε έπιτυχώς την Όρθοδοξίαν, καταλήγομεν άντίπαλοι της σωζούσης Πατερικής αληθείας και φίλοι των «έχθρων του Θεού»...

Οικουμενιστική Έκκλησιολογία

Έχει πολλάκις τονισθί ότι η Έλληνική Άκαδημαϊκή Θεολογία παραμένει μέχρι σήμερα, «προσηλωμένη στα πρότυπα του εύρωπαϊκού, κυρίως του γερμανικού έπιστημονισμού», άγνοήσασα, «τόσο τά κριτήρια της όρθόδοξης πατερικής και λειτουργικής παραδόσεως, όσο και κάθε ανάγκη άναφοράς της Θεολογίας στην ζωή και την πνευματικότητα της Έκκλησίας».

Τέκνο της άνωτέρω θεολογίας τυγχάνει και ο Καθηγητής Ίωάνν. Καρμίρης, ο όποιος στην δήθεν «Όρθόδοξη Έκκλησιολογία» του (σ. 241) άναφέρει τά έξης οικουμενιστικά, άναφερόμενος εις τό μέγα θέμα της ένότητος της Έκκλησίας: «Όπως λοιπόν υπάρχει εις Θεός - Πατήρ και εις Χριστός και έν Πνεύμα Άγιον, τοιουτοτρόπως δυνάμει της ένότητος ταύτης, και ή Έκκλησία είναι μία και μοναδική και ήνωμένη ένώπιον του Τριαδικού Θεού, εις τό όνομα του όποίου βαπτίζονται πάντα τά μέλη αυτής, αποκτώντα ούτω την δικαίωσιν έαυτών, ά ν ε ξ α ρ τ ή τ ω ς ε ι ς π ο ί α ν ό μ ο λ ο γ ί α ν ά ν ή κ ο υ σ ι ν, ένούμενα μετά του Χριστού και μετ' άλλήλων εις έν σώμα, τό όποϊον δεν δύναται να μερίζεται εις πλείονα σώματα»! Καίτοι ήλέγχθη ιδιωτικώς και δημοσίως ούδέν ένήργησεν προς έπανόρθωσιν της πτώσεώς του. Άντιθέτως εις δημοσιευθέν άρθρον του τρία χρόνια άργότερον (Έκκλησία 1976, σ. 379-81) θά έπαναλάβη και πάλιν την πίστιν του εις την άνωτέρω κακόδοξον «θεωρίαν των κλάδων», ύποστηρίζοντας τά έξης άπίστευτα. «Διότι, κατά την ήμετέραν ταπεινήν γνώμην, διαρκούντος του μεταξύ Άνατολής και Δύσε-

ως εκκλησιαστικού σχίσματος, ως και των μετέπειτα από του ΙΣΤ' αιώνος νεωτέρων εκκλησιαστικών σχισμάτων, δεν δύνανται να συγκροτήσων γνησίαν Οικουμενικήν Σύνοδον μονομερώς αι νυν διηρημέναι Έκκλησίαι. Τοϋτο θά δυνηθί να πράξη ή μέλλουσα έπανενωθησομένη οικουμενική Έκκλησία του Χριστού, προς την όποιαν καθοδηγεί τό Άγιον Πνεύμα τάς διίσταμένας άπ' άλλήλων χριστιανικάς Έκκλησίας»!!

Μετά ταϋτα (1980) εις όμιλίαν του εις την Άκαδημίαν Άθηνών «Περí της παγκοσμιότητος της έν Χριστώ σωτηρίας» καταξιώνει πλήρως τον οικουμενισμόν των ήμερών μας, ισχυριζόμενος μεταξύ των άλλων άντορθόδοξων θέσεών του και τά έξης:

«Πολλῶ δέ μάλλον παρέχει την σωτηρίαν ο πανάγαθος Θεός εις τους βαπτισθέντας εις τό όνομα της Άγίας Τριάδος ε τ ε ρ ο δ ό ξ ο υ ς και α ι ρ ε τ ι κ ο υ ς, τους ούτω την δικαίωσιν άποκτήσαντας και έσωτερικώς ζώντας έν τή καταστάσει της χάριτος, της έκρευσάσης έκ της θείας σαρκώσεως και της ιλαστικής θυσίας του σταυρου ύπέρ της σωτηρίας πάντων των ανθρώπων, της άναφερομένης άρα μυστικώς και προς τους έν πλάνη, πλήν καλή τή πίστει, διατελούντας θεοπατισμένους χριστιανούς των έτεροδόξων Έκκλησιών και Όμολογιών, των κατεχουσών «ELEMENTA ή VESTIGIA EC-CLESIAE». (Θεολογία 1980, σ. 689).

Ένα έτος άργότερον από τό αυτό θήμα της Άκαδημίας, θά άναπτύξη τό θέμα: «Η σωτηρία των έκτός της Έκκλησίας ανθρώπων του Θεού», εις την όποιαν θά τονίση και τά άκόλουθα, μεταξύ πολλών άλλων άντιπαραδοσιακών και εύσεβιστικών ρημάτων: «Τοιουτοτρόπως πάντες οι χριστιανοί λογίζον-

ται ότι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ Ἑκκλησίαν, νοουμένην καὶ οὖσαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν, ἄρα δὲ καὶ ἡ Ἑκκλησία εἶναι μία, ὡς ὀρίζει αὐτὴν τὸ ἱερὸν Σύμβολον τῆς πίστεως Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως. Τῷ ὄντι, ἀφοῦ ἡ Ἑκκλησία εἶναι «σῶμα Χριστοῦ», ἦτοι αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας παρατείνόμενος, ὁ δὲ Χριστὸς «δὲν μερίζεται», εἶναι προφανές, ὅτι καὶ οἱ ἑτεροδόξοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν μίαν ἡνωμένην οὐσιωδῶς Ἑκκλησίαν του, ἐν ἣ δύνανται ν ἄ τ ὕ χ ω σ ι τ ῆ ς σ ω τ η ρ ί α ς». (Πρακτικά Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Λόγος, 1981, σ. 404-5).

Το θλιβερότερον εἶναι ὅτι οὐδεὶς τῶν συναδέλφων του ἡ τῶν λογίων κληρικῶν ἤλεγξε τὰς ἀνωτέρω ἀντορθόδοξους θέσεις του. Ἀντιθέτως μάλιστα πρὸς ὅσα ἐπιστημονικὸν μνημόσυνόν του, τρεῖς ἀκαδημαϊκοὶ θεολόγοι τὸν ἐπήνεσαν ἰκανῶς ὡς γνήσιον «ορθόδοξον ἐκκλησιολόγον»! (Θεολογία, 1992, σ. 288 ἐξ.)¹.

Κατόπιν τούτων ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ φθάσωμε καὶ στὴν «βαπτισματικὴ Θεολογία» τῶν οἰκουμενιστῶν τῶν ἡμερῶν μας, τὴν ὁποίαν πιστῶς ὑπηρετεῖ ὁ ἐπίσκοπος Περγᾶμου κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας. Κατ' αὐτόν: «Τὸ Βάπτισμα δημιουργεῖ ἕνα ὄριον εἰς τὴν Ἑκκλησίαν». Τὸ Βάπτισμα, Ὁρθόδοξον ἢ μὴ, ὀριοθετεῖ τὴν «Ἑκκλησίαν», ἢ ὁποία περιλαμβάνει Ὁρθόδοξους καὶ ἑτεροδόξους. Ὑφίστανται «βαπτισματικὰ ὅρια τῆς Ἑκκλησίας» καὶ «ἐκτὸς βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἑκκλησία». Ἀντιθέτως «ἐν τὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχῃ μία διάσπασις, μία διαίρεσις, ἐν σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὀμώμεν διὰ Ἑκκλησίαν»! «Ὁ Περγᾶμου κ. Ἰωάννης ὑπερέβαλε κατὰ πολὺ τοὺς αἰρετικούς Ἀγγλικανούς εἰς τὸν δογματικὸν συγκρητισμὸν καὶ μινιμαλισμὸν, καθόσον ἐκεῖνοι μὲν θάσει τοῦ «Τετραπλεύρου τοῦ Λάμπεθ» (1888) περιορίζουν εἰς τέσσαρα τὰ «οὐσιώδη γνωρίσματα τῆς Ἑκκλησίας» (VESTIGIA ECCLESIAE: Ἀγίαν Γραφήν, Σύμβολον τῆς Πίστεως, Βάπτισμα καὶ Εὐχαριστίαν, Ἐπισκοπᾶτον), αὐτὸς δὲ περιστέλλει ταῦτα εἰς ἕνα καὶ μοναδικόν: τὸ Βάπτισμα»².

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἦτο ἀρκετὴ ἡ θεωρητικὴ ἀνατίναξις τοῦ περὶ βαπτίσματος πιστεύω τῆς Ὁρθόδοξου Δογματικῆς, ἔρχεται καὶ ἡ σύγχρονος π ρ α κ τ ι κ ῆ θ ε β ῆ λ ω σ ι ς τοῦ Μυστηρίου, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων τοῦ βαπτιζομένου!!!

Ἀντορθόδοξες διδασκαλαὶ

Δυστυχῶς πολλοὶ κληρικοὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν πάντες, προκειμένου νὰ καθουσιάσουν τὰ πνευματικὰ των τέκνα καὶ τὴν συνειδησίν των, λόγῳ τῆς κοινωνίας των μετὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ αἰῶνός μας, ὅχι μόνον ἀποκρύπτουν καὶ ἀποστρέφονται ὅσα γράφονται κατ' αὐτῆς ἀπὸ τοὺς

ὁπαδούς τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου, ἀλλὰ εὐκαιρίας δοθείσης δὲν παύουν νὰ ἐξισώνουν τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐσεβείας μετ' ὅ,τι τὸ χειρότερον ἐκ τοῦ παρελθόντος.

Εἰς ἐξ αὐτῶν τυγχάνει καὶ ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Κομνηνίου Λαρίσης κ. Ἀθανάσιος Μυτηλιναῖος. Οὗτος, παλαιότερον, ἐδίδασκε τὴν νεολαίαν τῆς Λαρίσης νὰ ἐμπιστεύωνται γιὰ τὸ θέμα τοῦ παλαοῦ καὶ νέου ὅσα διεστραμμένα ἔγραψε ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος. Προσφάτως δὲ σὲ κήρυγμά του ἀναφορικῶς μετὰ τὴν σχέσιν Δεκάλογου καὶ λειτουργικῶν Διατάξεων τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ἐνῶ ἐπιτυχῶς κατεδίκασε τὴν προσκόλλησιν τῶν ἐξ Ἱουδαίων Χριστιανῶν στὰς τελετουργικὰς διατάξεις, αἱ ὁποῖαι ἔμελλον τελικῶς νὰ καταργηθοῦν ἀπὸ τὸν νόμον τῆς χάριτος, ἐνῶ ὁ Δεκάλογος παρέμεινε ἐν ἰσχύει, ἐν συνεχείᾳ παραλλήλῃσιν τὴν προσκόλλησιν αὐτὴν μετὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὑπὲρ τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου! Ἀρα καὶ οἱ παλαιοημερολογίται πού ἀγωνίζονται γιὰ κάτι ὅχι αἰώνιον καὶ παρέχον σωτηρίαν, ὡς εἶναι ὁ ἀπαραίτητος Δεκάλογος, ἀλλὰ γιὰ κάτι τὸ πολὺ ἐπουσιῶδες καὶ καταργήσιμον, ὡς εἶναι τὸ θέμα τὸ ἡμερολογιακόν, ἀσφαλῶς πλανῶνται...

Διὰ τοῦ ἀνωτέρω παραλληλισμοῦ ὁ π. Ἀθανάσιος: α) ἐ β λ α σ φ ῆ μ η σ ε εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ τοὺς Κανόνες τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ ἔθεσε εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν τὰς καταργηθείσας τελετουργικὰς Διατάξεις μετὰ τὰς αἰεζώσας Παραδόσεις πού διασφαλίζουν τὴν Λειτουργικὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθόδοξων β) ἐ λ α χ ι σ τ ο π ο ῖ η σ ε τὴν σημασίαν τοῦ ἱεροῦ κινήματος τῶν Παλ/τῶν, ὡς πράττουν καὶ οἱ οἰκουμενισταὶ καὶ γ) ὠδηγήθη στὰ γνωστὰ ε ὕ σ ε β ι σ τ ι κ ᾶ - Π ρ ο τ ε σ τ α ν τ ι κ ᾶ σ υ μ π ε ρ ᾶ σ μ α τ α τῶν εὐσεβιστικῶν Κινήματων, τὰ ὁποῖα παρομοίως ὑπερτονίζουν τὸν Δεκάλογον τῶν ἐντολῶν (εὐσεβισμός) ἐναντι τῶν λοιπῶν Ἱ. Παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας, πού συνιστοῦν καὶ χαρακτηρίζουν αὐτὴν. Ἀκριβῶς δηλ. ὡς ἐνερگوῦν σήμερον καὶ οἱ θεολόγοι τοῦ Ἑκκλ. Ἀγώνος» στὴν Αὐστράλιαν, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ δημοσιεύουν εἰς τὰ ἐντυπὰ τους ὅτι εἶναι αἰρετικὸς ὁ Αὐστραλίας Στυλιανός, ἐν τούτοις ἀπαγορεύουν εἰς τοὺς ὁπαδούς των νὰ ἀκολουθήσουν τὸ πατρῶον ἑορτολόγιον, διότι κατ' αὐτοὺς δὲν ἐκφράζει τὴν Ὁρθοδοξίαν πού ἐπιθυμοῦν προτιμοῦν τὴν κακοδοξίαν τοῦ κ. Στυλιανοῦ!..

Σημειώσεις:

1. Θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον ὁ νέος Ἀκαδημαϊκός, Καθηγητὴς κ. Μάρκος Σιώτης, εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ του εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, νὰ ἀναιρέσῃ δεόντως τὰς κακοδόξους θέσεις τοῦ προκατόχου του.

2. Αἱ ἀνωτέρω περὶ «βαπτισματικῆς θεολογίας» παράγραφοι ἀπὸ τὸ περιοδικόν: «Ὁ ρ θ ὅ δ ο ξ ο ς Ἑ ν σ τ α σ ι ς καὶ Μ α ρ τ υ ρ ῖ α» (Δεκ. 1992, σ. 35, 39-40), τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὰς περιοδικὰς ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων.

Ἐκδότης - Συντάκτης: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος Διεύθυνσις: Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ
Τ.Θ. 27. 844 00 — ΠΑΡΟΣ Συνδρομή: Προαιρετικὴ
Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθήνα — Τηλέφ. 3216.295